

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9. marca 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwana dalej spółką: (...)) wniósł o zasądzenie od pozwanego P. W. kwoty 10.215,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 7.468,66 zł od dnia 23. sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 2.746,66 zł od dnia 24. października 2016 r. do dnia zapłaty

oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż swoje roszczenie wywodzi z zawartej z pozwanym umowy najmu oraz umowy serwisowej. Powód wskazał, iż na podstawie umowy serwisowej, świadczył na rzecz pozwanego pakiet usług, który uprawniał pozwanego do zakupu towarów oraz innych usług, za pomocą karty paliwa na wskazanych stacjach benzynowych. Z tytułu dokonanych przez pozwanego zakupów, powód wystawił fakturę VAT, która nie została przez pozwanego uregulowana (pozew, k. 2–3).

W dniu 24. marca 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 1956/17, k. 37). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 22. maja 2017 r. (k. 52).

W dniu 5. czerwca 2017 r. pozwany złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana zakwestionowała powództwo w całości co do zasady oraz wysokości. Pozwany podniósł, iż powód nie wykazał wykonania świadczenia wzajemnego, za którego domaga się zapłaty, jak również nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia. Wskazał, iż przedłożone przez powoda dokumenty w postaci faktury VAT oraz nieczytelnych tabelki nie mogą stanowić dowodu na okoliczność wykonania umowy i sposobu obliczenia wysokości zobowiązania pozwanego (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 44-45).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12. września 2014 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z P. W., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) P. W. w G. (Klient) Ramową Umowę Współpracy K. M. nr (...) (...). W ramach współpracy, strony zobowiązały się do zawarcia umowy najmu oraz serwisu, do których zastosowanie będą miały także postanowienia umowy (...) (okoliczności bezsporne; Ramowa Umowa Współpracy, k. 19-19v.).

W tym samym dniu strony zawarły umowę najmu – Ogólne Warunki Najmu K. M. nr (...). Na podstawie zawartej umowy spółka (...) oddała Klientowi do używania, w zamian za czynsz, nowe lub używane pojazdy, na zasadach określonych w umowie (okoliczności bezsporne; Ogólne Warunki Najmu wraz z załącznikami, k. 10-14, warunki szczegółowe, k. 25).

Jednocześnie strony zawarły umowę serwisu – Ogólne Warunki Serwisu (...) nr OWS/ (...), przedmiotem której było świadczenie przez spółkę (...) na rzecz Klienta usług serwisowych zdefiniowanych w Warunkach Szczegółowych w stosunku do pojazdów w zamian za opłaty serwisowe. W przypadku wyboru usługi (...) miał otrzymać od spółki (...) karty paliwowe umożliwiające mu dokonywanie zakupów towarów i usług w sieci partnerów współpracujących z A. sieci stacji benzynowych. Jednocześnie ustalono w umowie, że spółka (...) obciąży Klienta za wszystkie zakupy towarów i usług dokonane w okresie rozliczeniowym (okoliczności bezsporne; Ogólne Warunki Serwisu wraz z załącznikami, k. 14v.-18v.).

Spółka (...) wydała P. W. karty paliwowe (okoliczności bezsporne).

Na podstawie zawartych umów spółka (...) wystawiła w dniach: 15. kwietnia 2016 r., 1. maja 2016 r. i 15. maja 2016 r. faktury VAT z tytułu opłat za paliwo, opłat serwisowych i przeglądowych oraz innych opłat, które zostały uregulowane przez P. W. (faktury VAT, k. 75, 77-78, 80, potwierdzenie realizacji przelewu, k. 76, 79,81).

Spółka (...) dokonała wypowiedzenia P. W. wszelkich łączących ich umów. P. W. w wiadomości e-mail z dnia 19. sierpnia 2016 r. zwrócił się do spółki (...) z prośbą o wznowienie umów. Wskazał, iż zdaje sobie sprawę z powagi sytuacji i jego zadłużenia w stosunku do spółki. Wyjaśnił, iż opóźnienia w zapłacie wynikały z problemów jakie miał z kontrahentami. Spółka (...) nie zgodziła się na wznowienie umów (okoliczności bezsporne; korespondencja e-mail, k. 68-70).

W dniu 15. sierpnia 2016 r. spółka (...) wystawiła na rachunek P. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.468,66 zł tytułem zakupu paliwa oraz innych opłat, z terminem płatności do dnia 22. sierpnia 2016 r. (faktura VAT z załącznikiem, k. 26-27).

W dniu 15. października 2016 r. spółka (...) wystawiła na rachunek P. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.746,66 zł tytułem zakupu paliwa oraz innych opłat, z terminem płatności do dnia 22. października 2016 r. (faktura VAT z załącznikiem, k. 28-29).

W związku z wypowiedzeniem umów, P. W. zwrócił spółce (...) użytkowane, na podstawie zawartej umowy najmu, pojazdy (protokoły zwrotu pojazdów, k. 64-67, korespondencja e-mail, k. 70-74).

Pismem z dnia 14. listopada 2016 r. spółka (...) wezwała P. W. do zapłaty kwoty 39.114,12 zł, w tym kwot wynikających z faktur VAT nr: (...) oraz (...) (wezwanie do zapłaty wraz z załącznikami i potwierdzeniem odbioru, k. 30-33v.).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń powód przedstawił wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Postanowieniem na rozprawie w dniu 13. lutego 2018 r. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego, wobec nieuzupełnienia przez stronę pozwaną wniosku dowodowego, w zakresie tezy dowodowej, w zakreślonym terminie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej z pozwanym umowy serwisowej z dnia 12. września 2014 roku. Przedmiotem wskazanej umowy było m. in. świadczenie na rzecz pozwanej usług, za pośrednictwem wydanych uprzednio kart paliwowych. Stwierdzić więc należy, iż podstawą roszczeń powoda jest art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c. i nast. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Zawarta przez strony umowa ma charakter konsensualny, dwustronnie zobowiązujący, odpłatny i wzajemny, gdyż wynagrodzenie należne zleceniobiorcy stanowi ekwiwalent świadczonych przez niego usług.

Przechodząc do oceny żądania należy wskazać, iż w rozpatrywanej sprawie bezspornym był sam fakt zawarcia umów pomiędzy stronami oraz ich treść. Strona pozwana zakwestionowała natomiast okoliczność spełnienia świadczenia wzajemnego przez powoda, za które domaga się zapłaty oraz wysokość zobowiązania pozwanego z tego tytułu.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umowy i wysokości dochodzonego roszczenia. W ocenie Sądu powód nie sprostał ciężącemu na nim obowiązki.

Strona powodowa przedłożyła do akt sprawy dokumenty prywatne w postaci: umów z dnia 12. września 2014 r., faktur VAT wraz z wydrukami oraz wezwania do zapłaty, z których to dokumentów wywodził swoje roszczenie. Podkreślenia jednak wymaga, iż zgodnie z obowiązującym orzecznictwem, dowód w postaci faktury VAT jest niewystarczający dla wykazania, iż strona wykonała umowę zgodnie z jej warunkami, co też podniósł pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Taki dokument jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i może być dowodem wyłącznie na okoliczność, iż osoba, która wystawiła fakturę VAT złożyła oświadczenie woli określonej treści. Nie sposób uznać – w świetle art. 245 k.p.c., aby faktura VAT miała inną moc dowodową niż inne dokumenty prywatne. Wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić tego czy i w jakim zakresie umowa została zrealizowana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7. listopada 2007 r., II CNP 129/07). W niniejszej zaś sprawie strona pozwana kwestionowała okoliczność wynikającą z przedłożonych wraz z pozwem faktur VAT. Zgodnie z brzmieniem przepisów art. 245 k.p.c. i 253 k.p.c., dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Zatem to powód, który chciał skorzystać z tego dokumentu, a nie pozwany jako zaprzeczający, od którego dowód ten nie pochodzi, winien wykazać okoliczności wynikające z treści tego dokumentu. Powód nie sprostał jednakże ciężącemu na nim obowiązki. Dowodem na powyższą okoliczność, w ocenie Sądu, nie mogą bowiem stanowić wydruki, będące najprawdopodobniej załącznikami do wystawionych faktur VAT. Wydruki te nie zostały podpisane, w związku z czym nie można ustalić przez kogo zostały one sporządzone. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., jednakże należy uwzględnić, iż w Kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. W rachubę wchodzi zatem ewentualność zastosowania przepisu art. 309 k.p.c. Przepis ten odnosi się bowiem do innych niż wyraźnie wymienionych w kodeksie środków dowodowych i tym samym może mieć zastosowanie także do wydruków komputerowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5. listopada 2008 r., I CSK 138/08). Powyższe wydruki nie stanowią jednakże dowodu na powołane przez powoda okoliczności. W związku z tym, iż są to wydruki z wewnętrznego systemu powoda, nie sposób ustalić z ich treści, na podstawie jakich danych zostały one sporządzone oraz przez kogo i kiedy zostały wygenerowane. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej przedłożone przez powoda wydruki nie są nieczytelne. Zostały one sporządzone małą czcionką, lecz możliwe jest ich odczytanie. Sąd podziela natomiast argumentację strony pozwanej, iż wydruki te nie stanowią dowodu na okoliczność, iż pozwany korzystał z wydanych mu kart paliwowych w zakresie wskazanym w tych zestawieniach oraz, że dokonał transakcji na kwoty w nich określone, gdyż zarówno dokonanych transakcji, jak i kwot, na jakie opiewały, Sąd w niniejszym postępowaniu nie był w stanie w żaden sposób zweryfikować. Okoliczność natomiast, iż pozwany opłacał wcześniejsze, analogiczne faktury VAT wystawione przez powoda była irrelevantna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wskazać bowiem należy, że w każdym okresie rozliczeniowym wartość zakupu towarów i usług była inna. Zależała ona bowiem od częstotliwości korzystania z kart paliwowych i wartości usług na jaką one opiewały, które to okoliczności strona pozwana mogła zweryfikować. W niniejszej sprawie natomiast, wobec zaprzeczenia przez pozwanego, iż dokonał transakcji na kwoty wskazane w tych zestawieniach, to na powodzie spoczywał ciężar wykazania intensywności używania kart paliwowych oraz wysokości dokonanych za ich pośrednictwem transakcji, czego strona powodowa nie wykazała.

Strona powodowa, wobec zakwestionowania przez pozwanego okoliczności realizacji umowy przez powoda, winna udowodnić tę okoliczność innymi środkami dowodowymi. Powód w piśmie stanowiącym odpowiedź na sprzeciw pozwanego, przedłożył do akt sprawy korespondencję e-mail pomiędzy stronami, która miała stanowić dowód na okoliczność dokonania przez pozwanego uznania niewłaściwego roszczenia. Charakter prawny tego rodzaju oświadczeń, należy w doktrynie i judykaturze do najbardziej spornych zagadnień. Uznanie niewłaściwe stanowiąc *sui generis* oświadczenie wiedzy, zawiera także pewne elementy oświadczenia woli. Oświadczeniu wiedzy nie musi towarzyszyć ani zamiar, ani nawet świadomość wywołania skutków prawnych. Uznanie niewłaściwe przypomina zatem instytucję prawa postępowania cywilnego, a mianowicie - przyznanie faktu. O ile jednak treścią tego ostatniego byłby sam fakt bycia dłużnikiem, o tyle przy uznaniu niewłaściwym chodzi o wyraz świadomości samego zobowiązanego. Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik przez swoje zachowanie zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.), na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika, w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów. Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia.

W niniejszej zaś sprawie, w ocenie Sądu, nie doszło do uznania niewłaściwego roszczenia. Wiadomość e-mail pozwanego z dnia 19. sierpnia 2016 r., która zawierała oświadczenie pozwanego o charakterze uznania niewłaściwego, nie mogła bowiem zostać odebrana jako uznanie niewłaściwe roszczenia w okolicznościach niniejszej sprawy. W piśmie tym pozwany wprawdzie przyznał, iż ma świadomość istnienia zaległości w stosunku do powoda, jednakże nie sprecyzował w żaden sposób ich wysokości, ani tego czego one dotyczą. Rozstrzygającą kwestią jest natomiast chronologia zdarzeń. Oświadczenie pozwanego pochodzi z dnia 19. sierpnia 2016 r., podczas gdy roszczenie powoda, według treści wystawionych faktur VAT, stało się wymagalne odpowiednio w dniach: 23. sierpnia 2016 r. i 23. października 2016 r. Ewentualne roszczenie pozwanego, złożone w dniu 19. sierpnia 2016 r., nie mogło zatem dotyczyć zobowiązań objętych przedmiotowymi fakturami VAT. Pozwany bowiem nie mógł uznać długu, który jeszcze nie istniał.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, powód nie wykazał, iż doszło do wykonania umowy zgodnie z przedłożonymi do akt sprawy fakturami VAT i załączonymi do nich zestawieniami. Ponieważ umowa świadczenia usług jest umową wzajemną, a ekwiwalentem spełnienia świadczenia przez pozwanego w postaci dokonania zapłaty ceny jest uprzednie spełnienie świadczenia przez powoda w postaci świadczenia usług zgodnie z treścią umowy, nie wykazanie przez powoda tej okoliczności prowadziło do oddalenia powództwa w całości.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego z tego tytułu kwotę składają się: minimalna stawka zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata w wysokości 3.600,00 zł Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz kwota 17,00 zł, uiszczona przez pozwanego tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze wymienione wyżej okoliczności, na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Oško

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikom stron.